

Вирішення основних питань, пов'язаних із механізмом фінансування інноваційної моделі розвитку підприємств будівельного комплексу, зумовить надходження додаткових інвестицій у сферу інноваційного розвитку будівництва, забезпечить оптимізацію структури виробничого капіталу, а також активізацію енергозберігаючої діяльності у будівельному комплексі України.

Список використаних джерел:

1. Антонюк Л. Л., Поручник А. М., Савчук В. С. Інновації: теорія, механізм розробки та комерціалізації: Монографія. КИЇВ : КНЕУ, 2003. 394с.
2. Бондарева Н. Термінологічне дослідження поняття «будівництво» в економіці України // Вісник Львівського національного університету ім. І Франка. 2008. Вип.40 (Серія економ.). С. 47-50.
3. Денисов Г. А. Инновационная деятельность в строительном комплексе: организационно-экономический аспект // Экономика строительства. 2003. №7. С. 2-19.
4. Прогнозування науково-технологічного та інноваційного розвитку: державна програма України та світовий досвід: збірник наукових статей за результатами XXI Міжнародного київського симпозиуму з наукознавства та науково-технічного прогнозування 1-3 червня 2006 р. Київ, 2006. 65 с.
5. Зимовец В. Финансовое обеспечение инновационного развития экономики // Экономика Украины. – 2003. – №11. – С. 9-17.
6. Ілляшенко С.М. Управління інноваційним розвитком: проблеми, концепції, методи: [навч. посібн]. Суми: ВТД «Університетська книга», 2003. 278 с.
7. Инновационный консалтинг: Аналитические материалы Инновационного бюро «Эксперт». [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.inno-expert.ru/consulting/building>.
8. Лапко О.І. Інноваційна діяльність в системі державного регулювання. КИЇВ : ІЕП НАНУ, 2009. С. 6-12.
9. Назаров В. Государственная инновационная политика на региональном уровне // Деловая Украина. 1998. №44. С. 5.
10. Рогожин П.С. Економіка будівельних організацій / П.С. Рогожин, А.Ф. Гойко. КИЇВ : Видавничий дім «Скарби», 2001. 448 с.

КЛЮЧОВІ ПРОБЛЕМИ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ПОШУК НАПРЯМІВ ОЗДОРОВЛЕННЯ БАНКІВСЬКОГО СЕКТОРУ

*Світлична В. Ю., канд. екон. наук, доцент, Овчелупова О. М., здобувач
Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова*

Установи банківського сектору виконують функції регуляторів грошового обігу у країні. Від надійності їх функціонування та ефективності їх співпраці прямо залежить стабільність економічного розвитку.

Дослідженням проблем питань функціонування банків присвячено роботи таких науковців та практиків, як: Авраменко О. О., Белінська Г. В., Гармашова Ю. О., Гладких Д. М., Дзюблюк О. В., Фролова Т. А. та ін. [2; 3; 4, 6; 10].

Стабільно функціонуюча банківська система сприяє підтримці процесів економічного відтворення та успішності розвитку всієї економіки.

Узагальнюючи дослідження [1; 5-6; 10] перелічимо основні ключові проблеми функціонування банківських установ у сучасних умовах:

- недостатній рівень капіталізації та концентрації банківського капіталу, збільшення витрат банків та наростання збитковості банківського бізнесу в цілому;

- нагромадження значних обсягів проблемних кредитів у структурі кредитного портфеля;

- часті зміни у нормативно-правовому полі, і, як наслідок, нестабільність та підвищення вразливості банківської системи до кредитного, інвестиційного, валютного, юридичного ризиків;

- зміна структури банківської системи внаслідок оголошення низки банків неплатоспроможними і виведення їх з ринку.

Наслідками розгортання перелічених вище кризових явищ банківського сектору виступає:

- 1) вимушений процес оздоровлення банківського сектору, шляхом ліквідації неплатоспроможних банків, знижує, нажаль, рівень довіри населення до банківської системи. Скорочення установ банків суттєво може призвести до погіршення конкурентного середовища та умов надання банківських продуктів, окрім того, зумовило скорочення персоналу, що не може оперативно знайти роботу в інших секторах економіки [7; 11];

- 2) в умовах зниження платіжної дисципліни позичальників та падіння ділової активності погіршується якість кредитного портфеля банків, а частка простроченої заборгованості за кредитами в загальному обсязі наданих кредитів поступово зростає [4];

- 3) збереження високої питомої ваги валютних коштів у структурі активів і пасивів українських банків, що може порушити їх фінансову стійкість в умовах можливої девальвації національної валюти [9];

Спробуємо проаналізувати причини кризового стану банківського сектору. Отже, основними причинами кризових явищ в банківському секторі виступають:

- загальноекономічна ситуація в країні або макроекономічна розбалансованість: криза державних фінансів, високий рівень монополізму економіки;

- інфляція: впливає через процентні ставки, ослаблення стимулів для заощаджень і звуження депозитної бази, зміну структури активів і пасивів;

- помилки у монетарному регулюванні: зміна режиму грошово-кредитної політики, необгрунтованість процентної політики та політики рефінансування;

- прорахунки у кредитній політиці комерційних банків [2; 6; 10].

Складні політичні та економічні події, фінансова дестабілізація, зростання рівня недовіри до банків значно підвищують рівень ризиків (через поширення обсягів тіньової економіки) відмивання грошей через установи банків [7]. Наприкінці січня 2018 р. Комітет експертів Ради Європи з оцінки заходів протидії відмиванню коштів (Moneyval) у звіті, присвяченому Україні

(оприлюднений наприкінці січня у Страсбурзі) відзначив: «Україна має проблеми зі збиранням інформації про фінансові оборудки та злочини, і ця інформація є в урядових структурах, зокрема, у фінансовій розвідки, але далі Україна нічого не робить з цими фактами. Вони не використовуються як основа для кримінальних проваджень, тому в Україні надзвичайно мало вироків судів за ст. 209 Кримінального кодексу про легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом. Експерти FATF (Financial Action Task Force) дійшли до кричущих висновків, зокрема, в частині неспроможності Державної служби фінансового моніторингу відслідковувати усі підозрілі операції, що здійснюються в Україні (як в державному так і в приватному секторах економіки), та виокремили декілька основних загроз, які заважають Україні бути успішною. Мова йде, зокрема, про неефективну систему первинного виявлення підозрілих фінансових операцій та низький рівень технологічності Державної служби фінансового моніторингу України» [8].

За прогнозами НБУ, ключовими ризиками розвитку банківського сектору у 2018 р. також виступає суттєва присутність держави та висока частка непрацюючих кредитів на балансах банків [9].

Отже, нині залишається надзвичайно гострим питання подолання банківських кризових явищ, як важливого засобу впливу фінансового сектора на реальний сектор та важеля макроекономічної стабілізації всієї вітчизняної економіки. Узагальнюючи наукові дослідження [4; 2; 10] перелічимо напрями оздоровлення вітчизняного банківського сектору:

1) забезпечення монетарного суверенітету банківської системи шляхом поступового зниження частки банків із капіталом іноземного походження у статутному капіталі банків до безпечного рівня нижче 40%;

2) підвищення довіри до банківської системи з боку вкладників, а також покращення репутації банків за рахунок, передусім, стабілізації курсу національної валюти, розробки налагодженої системи обов'язкового гарантування вкладів, зміцнення банківської системи шляхом її санації тощо;

3) розробка та запровадження дієвих механізмів управління банківськими ризиками, пошук інструментів їх мінімізації;

4) удосконалення роботи, розширення слідчих повноважень Національного антикорупційного бюро України, що дозволило б ще більше активізувати його діяльність щодо розслідування банкрутств тих банків, де сьогодні існує підозра про зумисне доведення банку до банкрутства.

Отже, успішність всіх оздоровчих заходів функціонування банківських установ повинно чітко корелювати із забезпеченням умов для економічного відновлення у країні та належного рівня добробуту населення.

Список використаних джерел:

1. Авраменко О. О. Грошово-кредитна політика України в системі забезпечення економічної безпеки держави: дис... канд. економ. наук: 21.04.01 (економічна безпека держави). – Київ: Нац. ін-т страт. дослід., 2016. 282 с.
2. Белінська Г. В. Актуальні проблеми банківської системи України: причини виникнення та шляхи розв'язання. Финансы, учет, банки. 2016. Вып. 1. С.34-42.

3. Гармашова Ю. О. Сучасний стан розвитку банківського сектору національної економіки. Інвестиції: практика та досвід. 2017. № 5. С.15-21.
4. Гладких Д. М. Актуальні проблеми реалізації грошово-кредитної політики в Україні та основні напрями їх вирішення. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2017. Випуск 14, частина 1. С.56-60.
5. Грошова маса в Україні в лютому 2018 р скоротилася на 0,5%. URL: <http://www.ua.interfax.com.ua/news/economic/491650.html>.
6. Дзюблюк О.В. Актуальні проблеми розвитку банківської системи України. Банківська справа. 2016. №1. С.3-32.
7. Золотарьова О. В., Галаганов В. О. Сучасний стан та перспективи розвитку банківської системи України. Проблеми економіки та політичної економії. 2017. № 1. С.83-98.
8. Калінін Є. Невиконані рекомендації FATF та чергова «Жовта картка» для України. URL: <http://www.unian.ua/politics/2383128-nevikonani-rekomendatsiji-fatf-ta-cherгова-jovta-kartka-dlya-ukrajini.html>.
9. Огляд банківського сектору. Національний банк України. 2018. № 6 (лютий). С.1-11.
10. Фролова Т. А., Луцишин З. О. Банківський сектор України: сучасний стан та перспективи розвитку. Економіка і організація управління. 2016. № 4 (24). С.112-124.
11. Швайко М. Л. Особливості грошово-кредитної політики України в сучасних умовах. Соціальна економіка. 2016. № 1. С.82-86.

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНОЇ РОБОТИ З ВИРОБНИЧИМИ ЗАПАСАМИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

*Світлична В. Ю., канд. екон. наук, доцент, Суська К. В., магістр,
Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Виробничі запаси грають роль однієї з головних умов безперебійного забезпечення процесу виробництва. Вони посідають особливе місце у складі майна та домінуючі позиції у структурі витрат підприємств різних сфер діяльності. Це підтверджується тим, що виробничі запаси є базою носіїв витрат під час виробництва продукції впродовж усього виробничого циклу – від відпуску сировини та матеріалів для виробництва продукції і до її передачі на склад.

У сучасних умовах питання їх ефективного управління потребують особливої уваги. Від правильності ведення обліку запасів залежить достовірність даних про отриманий підприємством прибуток та збереження самих запасів. Від того, наскільки ефективно використовуються наявні запаси залежать загальні результати роботи підприємства, і, що не менш важливо, залежить збереження самих запасів.

Окрім того, належним чином організовані контрольні заходи за процесом використання виробничих запасів у сучасних умовах дає змогу мінімізувати ризик банкрутства підприємства та підвищити ефективність обліку, контролю, аналізу та політики управління виробничими запасами з метою стабілізації, збереження та підвищення ефективності роботи підприємства.